

## Породица и савремени свет

Ако бисмо у речницима и научној литератури тражили одговор на питање шта је породица, сазнали бисмо да је то основна ћелија друштва. Ћелија? То је појам из биологије. Какве он везе има са породицом?

Ћелија је основа функционисања сваког живог бића. Она расте, дели се, размножава и тако растемо, живимо, старимо...

Породица и јесте ћелија, која својим опном чува, окупља и негује разне органеле, децу, која настављају процес дељења, размножавања и сварања нови ћелија и нових једара... Тако се рађа и нови цвет, и нова пчела, и нови тигар, али се ствара и љубав, пажња, разумевање,...

Изгледа да у савременом свету живе већином једноћелијски организми, који имају само себе, брину о себи, својим потребама и немају ни жељу ни потребу да било шта поделе са другима. Важније је бити успешан у свом послу, слободно време трошити на егзотична путовања, куповину беспотребног комада гардеробе и језити се на саму помисао да родиш дете, угојиш се и добијеш стрије. Како би неко такав имао све то у животу да није било неке маме и неког тате?

Има ли шта лепше од родитељског загрљаја, од љубави која се несебично дели? Где год да живимо, одакле год долазимо, само једно место никада не можемо заобићи и њему се увек враћамо, а то је наш породични дом.

То дом који мирише на мамину храну, чује се одјек татиног гласа, или ехо свађе са братом, ту су слике које вас враћају у детињство, буде разна сећања, која понекад изазову смех, а некад и сузе... Окупимо се око породичне трпезе, заједно славимо породичне празнике и тако нас љубав све јече везује. Традиционална породица обичајим и празницима негује тај осећај заједништва и повезаности.

Савремена породица породична славља проводи на Златиборима, Малтама, Занзибарима, рестораним и другим местима. Госте не окупљате у својој кући и нисте домаћим вама драгим људима, него гост, а та прослава постаје статусни симбол.

У журби за новцем, радим временом које је од јутра до сутра, за децу се нема времена. Највећи део дана проводе у вртићу, онда их узимају баке и деке, а родитељи се врате кући када дете увелико спава. И тако сваки дан...

А онда, када дође викенд, родитељи су преуморни, желели би да се одморе од посла и свакодневне вреве, галама кроз кући им смета, питања их оптерећују... Спасоносно решење је мобилни телефон. Свако зури у свој свет, посматра туђе лажне слике, а живот пролази.... Деце све мање говоре, све више подражавају идоле са друштвених мрежа, а некада су родитељи служили као образац понашања и мера свих ствари.

Школе имају продужени боравак, целодневну наставу, ....Тамо се уради домаћи, заврше све обавезе. Сећате ли се као смо били срећни када смо први пут написали наше

имене, научили прва слова, сабирали на прстиће....Како је мама плакала од среће, а тата био поносан на свој ђака? Где се то изгубило?

Знате као мама кенгур носи своју бебу у торби, мама птица учи своју децу да лете, лисица да се снађу у шуми, а шта се то са нама дешава?

Много је оних који ће бригу о свој деци препустити другима да би могли са другарицом на пиће, са друштвом на фудбал, ... Дани детињства брзо прођу, ми порастемо, одемо својим путевима, а онда родитељи не знају шта ће са својим слободним временом, пожелеле да се време врати.... А нама је тада требало мало пажње, а њима треба сада.

Свако је затворен у свој свет, у своју собу, свако жели свој мир, а нико не зна да у том свету некад плачем, да би недостаје мама, њена реч, разговор са татом,... Све је ту, све жеље су испуњене, сви планови добро осмишљени, али си одвојен од своје породице, не видиш их некада и по месец дана, недостају ти...

И наша очекивања од родитеља су велика. Навикли смо да имамо све. Често се ни не запитамо да ли они могу све, да ли су здрави, забринуте због нечега, колика је њихова жртва? Изгубили смо осећај да бар мало помогнемо мами, поспремимо собу, оперемо судове, скупимо разбацане чарапе, одемо до продавнице... Чини нам се да мама све то може, а и она увек каже као ће то она урадити и да се ми одмарамо, јер се од нас у школи много тражи. Све више лично на свет Чича Гориа и његових ћерки...

Када сте срећни, тужни или неодлучни, обично зовете маму да са њом поделите своја осећања или потражите помоћ. Данас је маму заменио психолог, неко ко је школован и обучен да завири у вашу психу, али нико од маме не познаје боље своје дете и његову душу и нико тако једноставно не уме да реши ваш нерешиви проблем.

Породица смета савременом друштву. У еманципованом свету, у ком су се жене избориле за многа права, украћено вам је право на рађање деце. Послодавцу не одговара да тражи новог радника док ви одгајате нови живот и градите будућност, а ви страхујете да ће на ваше место доћи неко нови и да ћете остати без посла, а од чега онда издржавати дете?

Наша себичност ће угастити ту матицу, уништиће кошницу живота у којој зује мале пчеле, јер страхујемо да ћемо једног дан бити избачени као трут, ако не следимо императив новца. Шта ће онда бити са овим светом? Ко ће се радовати, ко смејати, ко за ким туговати? Да ли ћемо посати робови, машине, које када се покваре иду на неки отпад или послуже за рециклажу?

**Шифра: LOKA000W**